

NUH AS'IN KAVMİNİN HELÂKİ*

El-hamdü li'llâh, sümme el-hamdü li'llâh...

El-hamdü li'llâhi'llezî hedânâ li-hâzâ vemâ künnâ li-nehtediye levlâ en hedâna'llâh... Ve mâ tevîkî illâ bi'llâh... Aleyhi tevekkeltü ve ileyhi ünîb...

Neşhedü en lâ ilâhe illa'llâhu vahdehû lâ şerîke leh... Ve neşhedü enne muhammeden abdühû ve habîbuhû ve rasûlüh...

Allâhümme salli ve sellim ve bârik alâ hâze'n-nebiyyi'l-kerîm... Ve'r-rasûli seyyidü's-senedi'l-azim, Zü'l-kalbi'r-rahîm, seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahibihî ecmaîn...

Salâten ve selâmen dâimeyni mütelâzımeyni ilâ yevmi'd-dîn... Ve selleme teslîmen kesîrâ...

Emmâ ba'du feyâ ibâda'llâh... Üsiküm ve nefsi'l-âsiyeti bi-takva'llâhi ve tâatih... Inna'llâhe meallezîne'ttekav ve'llezînehüm muhsinûn...

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Bu ayı aşûresiyle hepimiz tanırız, “Aşûre ayıdır.” deriz. Aşûre bize Nuh AS'ın sünneti olarak kalmıştır. Kur'ân-ı Azîmü's-şân birçok evâmiri, birçok yasakları bildirmekle beraber bazı tarihî vakıaları da izah eder.

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Cenâb-ı Hak, Nuh isminde bir peygamber göndermiş. Bu peygamber çok uzun bir zaman ömür sürdüğü halde, insanları bir türlü yola getirememiş. İnsanlar ıslah-ı nefis edip peygambere uymamışlar; çılgınlıklarında, isyanlarında, kötülüklerinde devam etmişler, Allah-u Teâlâ'nın gadabına uğramışlar. Ve nihayet Cenâb-ı Hak tufan denilen hadiseyi halk ederek, o zamanki insanların gark olmak suretiyle helâkini meydana getirmiş. Yalnız Nuh AS'a yapmasını emrettiği gemiye binen mü'minler kurtulmuşlardır ve ümmeti oradan meydana gelmiştir.

Binâen aleyh bizim elimizdeki kitaba Kur'an deriz. O zamanki insanlar, belki yeni insanlar oldukları için ilimleri kâfi gelmiyordu, anlamıyorlardı, bilemiyorlardı. Allah'a ve peygamberine onun için iman edememişler diyeceğiz ama; bugünkü insanın özürlü tarafı yoktur, mazereti kabul edilmez. Çünkü Allah-u Teâlâ bu kulları çok güzel ilimlerle teçhiz etmiştir.

Bu ilimler her taraftan Allah-u Teâlâ'nın varlığına ve birliğine delalet eden alâmetlerle doludur. Bunları görmeyip de Allah'ı inkâr eden kâfirlerin işi netice itibariyle Nuh AS'ın kavminin helâki gibi helak olmaktan başka bir şeye yaramaz.

Helâkin çeşitleri ve neveleri vardır. Helâk mutlaka yanmakla, boğulmakla değil, bin bir çeşit... Allah-u Teâlâ'nın akıllara gelmedik helâk vak'aları vardır. Onun emrinden çıkmak,

onun peygamberinin emrinden çıkmak, onun gönderdiği kitabın emrinden çıkmak isyan sayılır ki neticesi çok büyük ve ağır felâketlere müncer olur. Bugün aya kadar gidebilen insan, eğer bu varlığın sahibi olan Hazret-i Allah'ı bilemiyorsa, o her şeyden aşağı bir mahlûktur.

Onun içindir ki herkeste bir gönül vardır. Yaradılış itibariyle insanlar yeryüzünde hep birdir. Şark ile garp arasında ne kadar insan varsa hepsi etten, kemikten, deriden, gözden, kulaktan ibaret iki ayaklı, bir kafalı mahlûktur, hepsi birdir. İnsanların ayrılıkları iman ilemdir. İmanlı ve imansız olarak ikiye bölünür insanlar.

Allah da cennet ve cehennem diye iki yer yaratmıştır. İnanan inançlıların ve inancıyla amel edenlerin yeri cennet; inanmayanların ve inanmadıkları gibi kötülüklerle hareket edenlerin yeri de cehennem olduğunu Kur'an bize apaçık söyler.

Onun içindir ki, Peygamberimiz SAS'e Hazret-i Allah-u Celle ve A'lâ'nın gönderdiği Kur'ân-ı Azîmü'ş-şân'da:

الْمَ ذَٰلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ

(البقرة: ۱-۲)

(Elif lâm mîm. Zâlike'l-kitâbü lâ raybe fîhi.)
“Elif lâm mîm.

Bu, kendisinde şüphe olmayan kitaptır.”
(Bakara, 2/1-2)

Bununla beraber Peygamberimiz'e gönderdiği halde yine Peygamberimiz'e der ki;

أُتِلُّ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ

(العنكبوت: ٤٥)

(Ütlü mâ ûhiye ileyke mine'l-kitâbi) “Ey Habîb-i Zîşânım! Sana gönderdiğim o kitabı oku!” (Ankebut, 29/45)

Ne kadar? Hiç durma oku, dâimâ oku!

Binâen aleyh o Habîb-i Zîşân'a olan emir, aynı zamanda hepimizdir. Binâen aleyh müslümanın her gün Allah-u Teâlâ'nın kitabını okuması lazım!

Türkçesini okumak, mütâlea etmek kâfi değil. Onun her harfinde, hattâ her harekesinde ayrı ayrı, çeşit çeşit, hududu bulunmayan mânâlar vardır.

Onun için Kur'an'a sarılan, onu kendisine rehber edinen, onunla amel eden insanlar, emin olunuz Arş'ın üstüne çıkarlar. Yerde değil Arş'ın üstünde mahlûklardır onlar. Onların kıymetlerine paha biçilmez, meleklerden de üstündürler. Çünkü Cenâb-ı Hak melekleri bizim gibi nefis ve şehvetle beraber yaratmamıştır. Onlar emre itaat edici olarak yaratılmıştır.

Her meleğin bir vazifesi var:

لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ

(التحریم: ٦)

(*Lâ ya'sûna'llàhe mâ emerahüm ve yef'alûne mâ yü'merûn.*)

[Allah'ın kendilerine emrettiğine isyan etmezler, emredildikleri şeyi yaparlar.] (Tahrîm, 66/6)

Daima vazifeleri emre inkiyaddır, başka bir şey yapamazlar. Çünkü cibilliyetlerinde, yaratılışlarında öyle bir şey yoktur. Bizde ise nefis var, şehvet var, şeytan var, bin bir türlü şeyler var. Biz eğer bu kötülüklerimizi yener de Allah'ın kitabına sarılır, emrine imtisal eder, yasaklarından kaçınır, Peygamber SAS'ın gittiği yoldan gidersek, bizim kıymetimiz her halde onların kıymetinden çok üstün olur. Onun için Arş'ın üstündedir mü'minlerin yerleri.

Kur'an ile amel etmeyen insan, esfel-i sâfilîne düşer. Şunu da söylemek isterim ki Kur'an'a hürmet, saygı, onu başta taşımakla olmaz; onu raflarda yahut keselerin içerisinde yüksek yerlerde taşımakla olmaz. Kur'an'a saygı onu okumakla, emir ve yasaklarına uymakla olur.

Ona hürmet, ona tazim, ona saygı her mü'minin vecibesidir. Binâen aleyh ona hürmet gösterenler böyle Arş'ın üstüne yükseldiği gibi, göstermeyenler de yerin dibine kadar gömülürler, yani yerleri esfel-i sâfilîndir. Bu Allah-u Teâlâ'nın emridir.

Onun için iki cihan serveri Peygamber SAS Efendimiz, Hazreti Enes'ten rivayet edilen bir hadis-i şerifte buyuruyorlar ki:¹

¹ İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXVII, s.67; İbrâhim ibn-i Hedbe'den, o da Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.531, no:2375; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.VI, s.48, no:4675.

أَلَا مَنْ تَعَلَّمَ الْقُرْآنَ وَعَلَّمَهُ وَعَمِلَ بِمَا فِيهِ فَأَنَا لَهُ
سَائِقٌ وَدَلِيلٌ إِلَى الْجَنَّةِ

(كر. عن إبراهيم بن هذبة عن أنس)

RE. 170/2 (*Elâ men tealleme'l-kur'âne ve allemehû ve amile bimâ fîhi, feene lehû sâikun ve delîlün ile'l-cenneti.*)

(*Elâ men tealleme'l-kur'âne*) “İyi biliniz ki, her kim Kur'anı öğrenir, (*ve allemehû*) onu öğretir, (*ve amile bimâ fîhi*) ve onunla amel ederse, (*feene lehû sâikun ve delîlün ile'l-cenneti*) ben onun Cennete sevk edicisi ve delili olurum.”

Kur'ân-ı Azîmüşşân'ı öğreniyor; öğrenmek de kâfi gelmiyor, aynı zamanda öğrendiğini başkasına da öğretmeye çalışıyor.

Hem öğrenecek hem de öğrendiğini başkalarına öğretecek. Hiç olmazsa evladına, ahabına, çoluğuna çocuğuna, aile efradına gücü yettiği nisbette... Buna hiçbir özür yoktur. Öğrenecek ve öğrendikten sonra da öğretmekle mükellef ve muvazzaftır.

Bir de var ki, “Kur'ân'ın içindekilerle amel ederse, onlara hürmet ve saygı gösterir, ‘Allah’ımın emridir.’ der, ‘Peygamberimin emridir.’ der, buna sıkı sıkı sarılırsa; onun cennete girmesine ben sâik ve delil olacağım.” buyuruyor.

Onun artık cennete girmesine hiçbir şey mâni olmaz. “Çünkü ben onun sâiki ve deliliyim!” buyuruyor.

Ne zaman? Kur'ân'a sarıldığı takdirde...

Onun için Őimdi sizden âcizane bir ricam var. Kur'an okuması çok zor değildir. Bir insan, en kafasız diyemeyeceğim de artık, en gabî insan üç ayda, bilemedin altı ayda mükemmel surette okur. Okuduktan sonra da onu süratlendirmek, kuvvetli okuyabilmek için sürekli okumak lazımdır. İki senede bizim çocuklarımız hafız oluyorlar. İki senede hafız oluyor, yani Kur'an'ı yutuyor, ezberine alıyor.

İki senede buna muvaffak olabiliyor da bir müslüman, 10 senesi, 20 senesi geçmiŐ de hâlâ Kur'an'ı okuyamıyorsa buna ne demek lazım artık? Bu Kur'an'a hürmet midir saygı mıdır?

Allah esirgeye, birisi Kur'an'ı ayaklar altına alıp çiğnese, elimizden gelse adamı parçalarız, "Sen bizim kitabımıza nasıl yapıyorsun bu hakareti?" deriz.

Ya kendimiz? Kur'an'ımızla amel etmediğimiz takdirde onun yerine düşmez miyiz dersiniz?

Allah cümlemizi affetsin...

Onun için bugün Muharrem ayıdır ve iki gün evveli de AŞûre günü idi. Geçti, yani Muharrem'in onuncu günü demek.

Ama bunu Őöyle diyorlar:

(ÂŐe nûran) "Sen yeni bir seneye girdin, yeni senen senin için mübarek olsun. Bu yeni seneni sen nur ile karşıla. Nurlu insanların arasına katıl ve nurlan. Nur ile yaŐa!"

Çünkü insanlar diğer mahlûklar gibi değil, insan ruh ile cesetten ibarettir, sırf ceset değildir. Cesetten ruhu alındığı vakitte, ki o nurdur. O alındığı vakit, onu hiçbir gün evimizde tutamıyoruz, derhal götürüyoruz mezarlığa... “Artık sen yaramazsın buraya!” diyoruz. Çünkü onun canı çıktı. Canı olmayan bir cesede kimse kıymet vermez. Binâen aleyh bizim insanlığımız canımızladır. Canın kıymeti de Kur’an’ladır. Kur’an’sız can, ruhsuz insan gibidir.

Bilirsiniz ki, lamba var ama ışığı yoksa neye yarar o lamba? İnsan var ama ışığı yok... Işığı nedir? Kur’an’ıdır. Kur’an’ı yoksa onun ışığı yoktur.

Binâen aleyh Allahu celle ve alâ da bize çok suhûlet, kolaylıklar göstermiş. *Elham* var, onu herkes biliyor. Kur’an’ı hatmedemiyorsan *Elham*’ı çok oku!

Kul hüva’llah var, üç tanesi bir hatime muadil... Kur’an’ı okuyamıyorsan, vaktin geçtiyse, yaşın ilerlediyse, artık öğrenmek zorlukları varsa, *Kul hüva’llah*’ı çok oku. Üç tanesine bir hatim sevabı alırsın, 100 tanesine şu kadar mükâfat var, 1000 tanesine bu kadar mükâfat var... Ama dâima Kur’an ile meşgul ol!

Kur’an zikirlerin en efdalidir. *Allah* demek zikirdir, *Lâ ilâhe illallah* demek zikirdir. Allah’ın kitabını okumak, o da zikirdir, zikirlerin de en efdalidir.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:²

أَفْضَلُ الذِّكْرِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

(ت. ن. ه. عن جابر)

(Efdalü'z-zikri lâ ilâhe illa'llàh) “Zikrin en üstünü, en güzeli, en faziletlisi, en sevaplısı ‘Lâ ilâhe illa'llàh’ tır.” Lâ ilâhe illa'llàh Kur’ân-ı Azîmüşşân’ dandır:

فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ

وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ

(محمد: ۱۹)

(Fa’lem ennehû lâ ilâhe illa’llàhu ve’s-tağfir li-zenbike) “Bil ki, Allah’tan başka ilâh yoktur. (Habibim!) Hem kendinin hem de mümin erkeklerin ve mümin kadınların günahlarınının bağışlanmasını dile!” (Muhammed, 47/19) diyen Allah’tır.

Binâen aleyh insan günahları için daima istiğfar edecek ve kendisini yaratan, bu kâinatı yaratan Allah-u Teâlâ’yı dilinden ve gönlünden çıkarmamak üzere daima zikredecek. Günde beş defa da onun huzuruna dikilerek, ona hesap verecek.

² Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.462, no:3383; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1249, no:3800; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.III, s.126, no:846; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.676, no:1834; Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.IV, s.90, no:4371; Neseî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.VI, s.208, no: 10667; Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.1, s.352, no: 1414; Câbir ibn-i Abdullah RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.I, s.612, no:1748; *Keşfü’l-Hafâ*, c.1, s.171, no: 452; *Câmiu’l-Ehâdîs*, c.V, s.206, no:3995.

İnsan o insandır ki, içi korku ile dolu ve daima hesabını kendi görüyor, eksikliği varsa onu telâfiye çalışıyor. Hesabını yarına bırakmıyor, kıyamete bırakmıyor.

Allah kusurlarını görüp eksiklerini telafiye çalışan bahtiyarların zümresine bizleri de ilhak buyursun...

Elâ inne ahsene'l-keîâm ve ebleğa'l-nizam, kelâmu'llâhi'l- meliki'l-azîzi'l-allâm... Kemâ kâle'llâhu tebâreke ve teâlâ fi'l- kelâm:

وَإِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ فَاسْتَمِعُوا لَهُ وَأَنْصِتُوا لَعَلَّكُمْ

تُرْحَمُونَ

(الأعراف: ٢٠٤)

(*Ve izâ kurie'l-kur'âni festemiû lehû ve ensitû lealleküm türhamûn.*) “Kur'an okunduğu zaman, onu dinleyin ve susun, umulur ki merhamet edirsiniz.” (A'raf, 7/204)

Mehmet Zahid Kotku

20. 03. 1970 - İskenderpaşa Camii

12 Muharrem 1390

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü